

ע' איר"ש 211/01 ערורי נ' התובע הצבאי

האב"ד אל"ם איציק מינא והשופטים
אל"ם משה תירוש וסא"ל נתנאל בנישו**צאלח מחמד סלימאן ערורי****נגד****התובע הצבאי**

בבית המשפט הצבאי לערעורים באזור יהודה והשומרון ובאזור חבל עזה

[14.8.02]

לפני האב"ד אל"ם איציק מינא והשופטים אל"ם משה תירוש וסא"ל נתנאל בנישו

המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון. הצדדים הסכימו לגבי מידת העונש אך נחלקו בשאלת יום תחילת ריצוי העונש: התביעה טענה כי זהו יום מעצרו של המערער בתיק הנדון, והסנגוריה טענה כי יש זהו יום תחילת המעצר המנהלי שבו היה נתון עד למעצר בתיק זה. מאחר שלא הוכחה חפיפה בין המעשים שבכתב האישום לבין עילת המעצר המנהלי, קבע בית המשפט קמא כי תקופת המאסר תתחיל ביום המעצר בתיק הנדון. מכאן הערער.

בית המשפט הצבאי לערעורים פסק:

- א. אין הוראה שקובעת כי מעצר מנהלי ינוכה מתקופת מאסר שהוטלה על הנאשם.
- ב. מצב המוגדר כ"מעצר" אינו בהכרח מעצר לצורך מניין תקופת מאסר. הוא מטרת שלילת חירותו של אדם.
- ג. מעצר מנהלי צופה פני עתיד, ומטרתו מניעת סכנה לשלום הציבור ולביטחוננו. מטרתו שונות ממטרותיו של מעצר לצורכי חקירה והעמדה לדין.
- ד. השיקולים שהובלו למעצרו המנהלי של אדם, עשויים להיות שונים מאלה שהובילו להרשעתו. רק אם כתוב בכתב האישום חופף לעילת המעצר המנהלי, ניתן לנכות את תקופת המעצר המנהלי מתקופת המאסר.
- ה. לפני גזירת הדין יש לעיין החומר ששימש עילה למעצרו של המערער לבין המעשים שהביאו להרשעתו, אך אין בה כדי להקלה בעונש, שנוטה לקולא.

חקיקת שטחים שאוזכרה:

- צו בדבר הוראות הביטחון (יהודה והשומרון) (מס' 378) התש"ל-1970.

חקיקת יסוד ישראלית שאוזכרה:

א - [חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#).

כתבי עת שאוזכרו:

ב - "על סדר הדין בפלילים", מהדורה משולבת / דיונון 1998, 1035.

פסקי דין של בית המשפט העליון שאוזכרו:

[1] [ע"פ 569/84](#) (לא פורסם).

ג [2] [עמ"מ 1/88, 2/88](#) אגברייה נ' מדינת ישראל, [פ"ד מב\(1\) 840](#).

[3] [ע"א 4384/90](#) ואתורי נ' בית חולים לניאדו, [פ"ד נא\(2\) 171](#).

[4] [דנ"פ 2316/95](#) גנימאת נ' מדינת ישראל, [פ"ד מט\(4\) 589](#).

ד [5] [ע"א 99 / 9245](#) ויינברג נ' משה אריאן נח, [פ"ד \(4\) 769](#).

פסקי דין של בית המשפט הצבאי לערעורים שאוזכרו:

ה [1] [ע' איו"ש 41/89](#) תמציות פסיקה נבחרת של בית המשפט הצבאי לערעורים באיו"ש

ובאזח"ע, 1989-1993, 69.

ה [2] [ע' איו"ש 82/90](#) תמציות פסיקה נבחרת של בית המשפט הצבאי לערעורים באיו"ש

ובאזח"ע, 1989-1993, 77.

ו

ז

פסק דין

א המערער, צאלח מחמד סלימאן ערורי, ת"ז ... הורשע ביום 27.6.01 בתיק 42004/98 בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום כפי שתוקן באותו יום, וזאת במסגרת הסדר טיעון ולאחר שהודה באשמה עפ"י כתב האישום המתוקן. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי יושת על המערער עונש של 5 שנות מאסר בפועל, וכן ביקשו ב"כ הצדדים מביהמ"ש לקבוע את יום תחולת ריצוי העונש, כאשר התביעה תטען שיש להחילו מיום המעצר בתיק הנדון ואילו הסנגוריה תטען כי יש להחילו מיום מעצרו במעצר מנהלי (15.7.97). כן השאירו הצדדים לביהמ"ש להחליט על תחולת המאסר ע"ת שתלוי היה ועומד כנגד המערער בתיק 1216/93. ביהמ"ש קמא, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, דחה את מתן גזר הדין, וביום 29.7.02 גזר את דינו ל-9 שנות מאסר, מתוכם 5 שנים לריצוי בפועל מיום מעצרו בתיק הנדון, והיתרה ע"ת למשך 5 שנים מיום שחררו, שלא יעבור עבירה דומה.

ב נימוקי גזר הדין ניתנו בנפרד ביום 30.7.01. הערעור הנדון הוגש לעניין גזר הדין בלבד.

ג נימוקי הערעור

ד סנגורו המלומד של המערער, עו"ד מחמיד צאלח, טוען בנימוקי הערעור כי כתב האישום שהוגש נגד המערער ובגינתו הורשע הינו תולדה של המעצר המנהלי. לטעמו, מעצר מנהלי הינו עונש לכל דבר ועניין, אולם העצור לא מובא לדין מהטעם שהראיות טרם "התבשלו", לדבריו. לדברי הסנגור לשון החקיקה מדברת על מעצר ולא מאסר ולפיכך יש למנות את ימי המעצר המנהלי.

ה גזר הדין בביהמ"ש קמא

ו 1. כב' נשיא ביהמ"ש קמא, סא"ל יורם חניאל, מונה בנימוקי גזר הדין את העבירות בהן הורשע המערער כדלקמן:

“הנאשם הורשע בשורה של עבירות חמורות כדלהלן:

- א. חברות בהתאחדות בלתי מותרת - בכך כי החל משנת 1991 ועד ליום מעצרו, היה הנאשם חבר בארגון החמא"ס. במסגרת זו, והחל משנת 1995 פעל בתוככי הכלא, השתתף בישיבות שעסקו בארגון החמא"ס ודרכי מאבק היפים לו, כמו גם פעל בעניין חקירת משתפי פעולה בתוך הכלא ומחוצה לו.
- ב. חברות בהתאחדות בלתי מותרת - בכך כי בשנת 1991 היה חבר ארגון הכותלא אל איסלאמיה באוניברסיטת חברון.
- ג. נשיאת משרה בהתאחדות בלתי מותרת - בכך שבנסיונות המתוארות לעיל שימש כאמיר בכותלא אל איסלאמיה באוניברסיטת חברון.
- ד. נשיאת משרה בהתאחדות בלתי מותרת - בכך כי בשנת 1993 ניהל, עזר והחזיק במשרה כאחראי מטעם החמא"ס בכפר ערורה.
- ה. נשיאת משרה בהתאחדות בלתי מותרת - בכך כי בשנת 1993 היה אחראי על חוליית חמא"ס במזרע נובאני, שפעילותה כללה זריקת בקבוקי תבערה על כלי רכב ישראלים.
- ו. ביצוע שרות עבור התאחדות בלתי מותרת - בכך כי במהלך חברותו ופעילותו כאמור לעיל ולאחר שנת 1995, גייס לשורות הארגון את נאדי עווד.
- ז. ביצוע שרות עבור התאחדות בלתי מותרת - בכך כי במהלך חברותו המתוארת

דלעיל, לאחר שנת 1995 פעל לאיסוף כספים עבור ארגון החמא"ס ועצוריו. לשם כך שלח מהכלא אשגר לנאדי עווד והורה לו לפנות לארגוני צדקה שונים.

א

ח. שידול להחזקת כלי ירייה - בכך כי החל משנת 1995 ועד ליום מעצרו שידל להחזקת כלי ירייה. הנאשם שלח אשגר לנאדי עווד והורה לו להחזיק בכלי הנשק עד אשר יודיע לו אחרת.

ב

ט. שידול לסחר בציוד מלחמתי - בכך כי ביוני 1995 שידל לסחור בציוד מלחמתי. הנאשם שלח אשגר לנאדי עווד, והורה לו להעביר אקדח מפעיל אחד למשנהו.

ג

י. ביצוע שרות עבור התאחדות בלתי מותרת - בכך כי בסוף 1997 ובתחילת 1998, קיים חליפת אשגרים עם פעיל החמא"ס ודאג כי יעביר \$500 לפעיל חמא"ס שהיה עצור עמו בכלא.

ד

ביהמ"ש קמא מציין את כל השיקולים לקולא ולחומרה בהם אלמנט ההרתעה ובטחון הציבור, ומחליט לקבל את ההסדר תוך שהוא מציין:

"עונש זה נוטה הוא לקולא במידה ניכרת ואין בו כדי לשמש אמת מידה, ורמת ענישה לסוג זה של עבירות. ללא הסדר הטיעון, הייתי מהפך רבות בזכויותיו של הנאשם כדי לגזור עליו עונש זה וסביר להניח כי בסופו של דבר הייתי משית עליו עונש חמור מזה. ברם, ולאחר שאיזנתי בין כל השיקולים לכאן ולכאן, החלטתי כי נכון יהיה, בתיק זה, לאמץ את הסדר הטיעון ולקבלו, ולא לסטות מההלכה הידועה בקשר להסדרי טיעון."

ה

ו

ז

2. בדונו בשאלה של עניין ימי המעצר המנהלי, מצטט ביהמ"ש קמא את שנאמר

בשאלה זו בערעור איו"ש 41/99, שעוד נשוב אליו להלן, ומציין כי במקרה הנדון לא ניתן לבסס את הבקשה לאור העובדה שלא הובאה כל ראיה מטעם הצדדים, דבבר הקשר הקיים, לכאורה, בין חפיפת המעשים שבכתב האיטום לבין עילת המעצר המנהלי, ולפיכך דחה את הבקשה וקבע כי המאסר שהושת על הנאשם יחול מיום 16.10.98.

3. אשר להפעלת המאסר המותנה קבע ביהמ"ש קמא כי אין להפעילו, כפי שנימק, ואין ערעור זה מתייחס לנושא זה באופן ישיר.

מהלך הדיון בערעור
1. בישיבת בימ"ש זה ביום 10.12.01 טען התובע הצבאי, סרן אסף עזרתי, שקיבל את המידע על הראיות, כי ישנה חפיפה חלקית ולא משמעותית. הסנגור התנגד להגשת אותן ראיות בטענה כי אינן קבילות. לאחר הודעת התובע כי הוא מוכן להביא את החומר החסוי לעיון ביהמ"ש בלבד, נדחה הדיון ליום 8.1.02.

2. בישיבה זו הודיע התובע כי אין חומר גלוי, ואילו הסנגור טען כי לא ניתן להגיש את החומר החסוי מבלי שניתנה תעודת חיסיון. החלטנו כי נכבד את בקשת הסנגור שלא לעיין בחומר החסוי, ולאחר מתן החלטה זו ביקש הסנגור לדחות את מתן ההחלטה בערעור הואיל ובודעתו להגיש עתירה לביהמ"ש העליון, על מנת שיגלו לו את החומר החסוי. לפיכך, הוחלט לדחות את המשך הדיון ולאפשר לסנגור לעשות כן בתוך 6 חודשים.

3. משהודיע הסנגור המלומד לביהמ"ש כי אומנם הגיש עתירה, ואולם משך אותה בעת הדיון בה בביהמ"ש העליון, נקבע הדיון בערעור להיום להשלמת טיעוני הצדדים. היום, הוסכם כי החומר החסוי יוגש לעיון ביהמ"ש, על מנת להכריע

בשאלה השנויה במחלוקת. החומר החסוי הוגש וסומן ע"י כב' הנשיא בחתימתו ותאריך הדין, והוחזר למגישו, לאחר עיון בו כפי שיפורט להלן.

א

דין

1. השאלה שעומדת להכרעתנו הינה האם, ובאיזו מידה, יש לקחת בחשבון את העובדה שהמערער היה נתון במעצר מנהלי מיום 15.7.97 ועד ליום מעצרו בתיק נשוא הערעור, דהיינו תקופה של שנה ו-31 חודשים.

ב

ב"כ התביעה, סרן אסף עזרתי, טען היום לפנינו כי מדובר בשאלה עקרונית, ולטעמו לא ניתן לקזז את ימי המעצר המנהלי ואף הוא מסתמך על שני פסקי הדין שניתנו בבימ"ש זה בתיקים ע' (איו"ש) 41/89 וע' (איו"ש) 82/90, וטוען כי מאז 1990 לא הובאה השאלה לדין בבימ"ש זה.

ג

2. גדר המחלוקת בין הצדדים נעוץ למעשה בהוראת [סעיף 38 לצו בדבר הוראות הבטחון \(יהודה והשומרון\) \(מס' 378\)](#) התש"ל - 1970, שכותרתו "תקופת מעצר", והקובע:

ד

"הטיל בית משפט צבאי עונש מאסר על הנדון יכלול בתקופת המעצר גם כל תקופה שבה היה הנדון נתון במעצר בקשר לאותה עבירה לפני גזר הדין". (ההדגשה שלנו).

ה

הדגשנו כאמור את המילים "בקשר לאותה עבירה" והדרא קושיא לדוכתא, דהיינו חזרנו לשאלה האם מעצר מנהלי הינו מעצר בקשר לאותה עבירה? לאור התוצאה אליה אנו מגיעים בערעור זה כמפורט להלן, אין צורך להכריע בשאלה העקרונית כפי שהציגה התובע המלומד, ואולם פטור בלא כלום אי אפשר

ו

ז

ולפיכך נתייחס אליה כדלקמן:

א. בדונו בשאלה איזה מעצר יש לקחת בחשבון לצורך ריצוי עונש מאסר מציין המלומד י. קדמי בספרו "על סדר הדין בפלילים", מהדורה משולבת / דיונון 1998 (בע"מ 1035) בצטטו מתוך [בג"צ 380/71](#), כדלקמן:

ב "מעצר בית - 'איננו מעצר או מאסר כמשמעותם בחוק... ואף איננו כזה בפועל, יהיו תנאיו אשר יהיו...'", אשר על כן - אין לראותו כ'מעצר' לעניין הבאתו במניין תקופת מאסר שעל נאשם לרצות בפועל. עם זאת 'רשאי ביהמ"ש לשקול בין יתר שיקוליו את העובדה שנאשם היה נתון... 'במעצר בית'...".

ג מדברים אלה נלמד, כי חרף שנאשם נמצא במצב המוגדר כ"מעצר", אין בו כדי להוות מעצר לצורך מניין תקופת המאסר שעליו לרצות, דהיינו לא הגדרת המונח הינה הקובעת, אלא המטרה בלקיחה בחשבון של תקופה בה היה הנאשם במצב שחירותו (בין בהגבלה ובין מאחורי סורג ובריח) נשללה באופן חלקי או מלא, או בהתניות כלשהן שנקבעו במסגרת אותו "מעצר".

ד. כך גם לעניין "מעצר מנהלי", אין הוראת חוק או פסיקה הקובעת כי יש לנכות תקופה זו מתקופת המאסר שהושתה על נאשם, והרציו שמאחורי הסדר שלילי זה הוא בשתיים:

1) מעצר מנהלי צופה פני עתיד, דהיינו מטרתו למנוע מאדם מלעסוק בפעילות מסוכנת לציבור ולביטחון האזור.

2) גם אם יש חפיפה מסויימת מבחינת התקופה שבה היה אדם עצור במעצר מנהלי לבין הרשעה במעשים שנעשו בגינה, הרי השיקולים בהפעלת המעצר וזהות החשדות או המידע החסוי שבגיננו נעצר, עשויים להיות שונים באופן שלא ניתן לקבוע מראש שיש לנכות את אותה התקופה מבלי לבדוק בדקדקנות את הפרטים.

א

4. בע' (איו"ש) 82/90, שצוטט ע"י התובע המלומד, הגיע ביהמ"ש לערעורים למסקנה כי:

ב

"מכאן, נובעת המסקנה כי בנסחו את סעיף 38 לצו לא התכוון המחוקק לכלול בו מעצרים שאינם קשורים להליך פלילי כהגדרתם בסעיף 78 לצו" (שם בע' 4).

ג

בפסה"ד הנ"ל מציין ביהמ"ש לערעורים כי מטרתו של המעצר המנהלי שונות בתכלית ממטרותיו של מעצר שנעשה לצורך חקירה והעמדה לדין, ומדגיש את הפן המניעתי של המעצר המנהלי. אף בערעור הנ"ל, לא הכריע ביהמ"ש לערעורים בנושא, לאור העובדה שבבית משפט קמא לא נטענה טענה זו ע"י הסנגוריה, ואולם שוב הגיע למסקנה כי עובדת המעצר המנהלי יש בה כדי להכליל בין יתר השיקולים לקולא בעת גזירת הדין, כפי שנקבע בע' (איו"ש) 41/89 (אף הוא בראשות כב' הנשיא אל"ם אורי שהם).

ד

ה

5. גם ביהמ"ש קמא, בענייננו, היה ער לאמור בע' (איו"ש) 41/89, ואף ציטט מתוכו את הפסקה הבאה:

ו

"על אף שאין דמיון מבחינת המטרה בין מעצר מנהלי לבין הליך פלילי אשר בעקבותיו מושם אדם במאסר או מוחזק בגינו במעצר בטרם יישפט. בעת שביהמ"ש בא לגזור עונשו של נאשם עליו להביא בחשבון כנימוק

ז

א לקולא את העובדה כי היה נתון במעצר מנהלי, אם מוכח בפניו, כפי שארע במקרה זה, כי הייתה חפיפה לפחות חלקית בין האמור בכתב האישום לבין העילה או העילות ששימשו בסיס למעצרו המנהלי".

ב כן צוין כי הסנגור באותו ערעור טען כי אי התחשבות במעצר המנהלי, יש בה משום ענישה כפולה של הנאשם. כפי שצוין לעיל, המטרות הינן שונות ולכן לדעתנו יש כאן "הסדר שלילי", ואף ביהמ"ש לערעורים סמך ידיו על פסה"ד של ביהמ"ש העליון בעמ"מ 1/88, 2/88 אגבריייה נ' מ"ג, פד"י מב(1) 840. כאן קבע ביהמ"ש, כב' השופט (כתוארו אז) שלמה לויין:

ג "בסופו של דבר, אין חפיפה מלאה בין הליכי המעצר בגדר כתב אישום הצופים כלפי העבר לבין הליכי מעצר לפי החוק הצופים קדימה ומטרתם מניעתית."

ד דעתנו בדבר "הסדר שלילי" מתחזקת גם לאור דברי כב' השופט לויין בפס"ד אגבריייה הנ"ל, לגבי שלילת חירותו של אדם בדרך שונה, כגון ע"י צו הגלייה, באומר:

ה "חלופה אחרת למעצר שעלתה במהלך הטעון שלפני היא מתן צו הגלייה לאזור מרוחק בתחומי המדינה, העשוי להינתן לפי תקנה 110 לתקנות ההגנה. לעניין זה שמעתי את טענות מר בלס, ונחה דעתי, שבנסיבות הקיימות היום, לאור ניסיון העבר, יהיה השימוש בחלופה האמורה בלתי אפקטיבי" (שם בע' 847).

אנו ערים לכך שפס"ד אגברייה ניתן ביום 15.2.88, במהלך האנטיפאדה הראשונה, ובטרם חוקק חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שחוקק מאוחר יותר (בשנת תשנ"ב) ובטרם ניתן פס"ד גנימאת (דנ"פ 2316/95 גנימאת נ' מ"י, פ"ד מט" (4) 589), אולם נראה לנו כי התנאים כיום דומים לתנאים ששררו ב-1988 ולפיכך יש להניח כי בנסיבות התיק שלפנינו לא הייתה משתנה ההלכה.

ב נסיבות המקרה נשוא הערעור

ג 1. טרחנו לעיל ופרטנו את מהלך הישיבות הקודמות באשר הסניגור המלומד לא הסכים, אז, למסירת החומר החסוי לבית המשפט על-מנת שנוכל לקבוע את "החפיפה", אם קיימת כאמור לעיל.

ד אכן גישת הסניגור ניתנת להבנה, כאשר כל עוד אינו יכול לדעת מה כתוב בחומר החסוי הרי הוא "קונה חתול בשק" והחומר החסוי עלול להיות שלילי דיו כדי לדחות את ערעורו. במקרה של ערעור תביעה, עלול הדבר אף להחמיר עם נאשם, ומבחינת "סניגוריה צרופה", חרף שאין תיאום בין הסניגורים, לא רצוי מבחינת הנאשם כי תינתן פסיקה שכזו. אולם, נקדים ונאמר כי בבדיקתנו את החומר החסוי נצא מן ההנחה שיש לדלות ממנה כל פיסת מידע שיש עימה כדי להיטיב עם הנאשם, ולא ההפך.

ו 2. עיינו בחומר החסוי ואכן מצאנו שישנה חפיפה מסוימת, חלקית, בין "התקופה" שהמערער היה במעצר מנהלי לבין "התקופה" שאליה מתייחס כתב האישום נשוא הערעור.

ז יחד עם זאת, איננו יכולים לקבוע כי יש בחומר החסוי הקבלה למהות פעולותיו של המערער, באופן שיצדיק התערבותנו בגזה"ד.

א 3. אמנם, נראה לנו כי שגה ביהמ"ש קמא בגוזרו את הדין, בלא שהיה בפניו החומר שלאורו היה אמור להחליט בסוגיה שעליה התבקש ליתן את הדעת לבקשת שני הצדדים.

ב דעתנו היא כי משהגיע בית המשפט למצב שחסרה לו ראייה מהותית לצורך פסיקתו, עליו לשוב אל הצדדים ולבקש כי תובא בפניו אותה ראייה, שיכולה להביא לנאשם הקלה, כפי שנועדה הבקשה במקרה הנדון.

כך נפסק בתחום האזרחי, ולא כל שכן, בדיני נפשות.

ג בע"א 4384/90 ואתורי נ' ב"ח לניאדו, פ"ד נא (2) 171, נפסק כלדקמן:
 "נראה לי שבנסיבות העניין ראוי היה להעדיף את שיקולי עשיית הצדק על פני ההתחשבות בהסדר הדיוני, שעצם כריתתו הוכחה כבלתי הולמת את צורכי הבירור ושהסטייה ממנו אינה עלולה לגרום למשיבים יותר מאי-נוחות דיונית. למצב כגון זה יאים דבריו הזכורים היטב של השופט ברנזון בע"א 189/99 ששון נ' "קדמה" בע"מ (להלן - פרשת ששון), בעמ' 479, לאמור:

ה "הפרוצידורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את ראשו של בעל-דין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבד-מינן. הפרוצידורה היא מסגרת רחבה וגמישה למדי המכוונת לתת לבעל-דין את מלוא האפשרות להציג ולפתח את עניינו בצורה מלאה ושלמה.

ז היא חייבת להישאר כך גם כאשר קורית תקלה או כשבעל-דין עושה

א שגיאה במהלך המשפט הניתנת לתיקון בלי לגרום עוול לבעל-הדין האחר, ועל בית המשפט להרשות תיקון כזה בנדיבות וברחבות. ב'עוול' מתכוון אני לעוול מהותי וממשי הפוגע בזכות מטריאלית או מקפח לגוף העניין, ולא רק לאי-נוחות נוהלית. אי-נוחות מסוג זה ניתנת בדרך כלל לתיקון בצורה נאותה בלי לקפח את עניינו של אף אחד מבעלי הדין. כבר אמרנו הרבה פעמים שכמעט ואין לך דבר שבסדר דין שאינו ניתן לתיקון על-ידי האמצעי של פסיקת הוצאות. זו הדרך המתאימה שעל בית המשפט לנקוט בה ובלבד, כאמור, שלא יהא בכך משום עשיית עוול לצד השני, כי אין מתקנים עוול בעוול". (שם בע' 188).

ובהמשך:

ד "אין זאת אלא שבשלב העיון - משנוכחה השופטת כי היא ניצבת בפני הכרח לדחות את התובענה בשל היעדרה של ראיה עובדתית בשאלת מתן ההסבר - סברה כי שורת עשיית הצדק מצדיקה להחזיר את גלגלו של ההליך לאחור ולהתיר הבאת ראיה בשאלה האמורה, אף במחיר פתיחתה מחדש של פרשת הראיות בדרך שהיא מנוגדת להסדר הדיוני". (שם בע' 190)

ה 4 . לפיכך בנסיבות העניין אם מעמידים אנו את עצמנו במקומה של הערכאה הראשונה, ולאחר שבדקנו את החומר החסוי שהוצג בפנינו היום ובודקים את ההרשעה וכל נסיבות העניין מגיעים אנו למסקנה כי אין בחומר הנ"ל כדי להביא להקלה בעונש שהוטל על ידי בית המשפט קמא, אשר קבע, כאמור, כי העונש שהתבקש להשית על הנאשם עפ"י הסדר הטיעון נטה לקולא.

ז לאור כל האמור אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום, 14/08/2002, ו' באלול התשס"ב, בפומבי ובמעמד הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש

כאן

איציק מינא 54678313-211/01

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה